

der jo vilde gjøre denne mindre streng, og paa Grund deraf kan jeg ogsaa erklære mig for det; vil man overhovedet gaae ind paa den af Udvalget her foreslaaede Ordning, vil jeg anbefale, at man vedtager dette Underændringsforslag.

Jeg troer nu at have udtalt mig om alle de forskjellige Forslag og skal slutte med at sige, at, forsaavidt Repræsentationen skulde vedtage Lovforslaget saaledes, at det, som af Udvalget foreslaaet, blev en almindelig Beskatningslov, kan der selvspøgeligt fra Regjeringens og særligt fra Justitsministerens Side Intet være derimod at erindre, men at jeg troer, at den Trang, der er følt, og som er kommen til orde, vil finde sin Fyldestgjørelse, naar Lovforslaget vedtages, enten som det er foreslaaet af Regjeringen, eller som det er foreslaaet ændret af det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Jessen). — Med disse Ytringer skal jeg henstille til det ærede Thing, hvad det maatte bestemme sig til i denne Sag.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger til, hvad der er blevet ytret i Anledning af Udvalgets Udkast. Først skal jeg dog med Hensyn til Regjeringsudkastet tillade mig at fremhæve, hvad Udvalget ikke har seet bort fra, at der ved dette er givet en bestemt Ramme med Hensyn til Landet, men at der ikke er givet den mindste Garanti med Hensyn til Udflydningen af denne Ramme. Udvalget har en saa stor Tillid som Noget til de kommunale Bestyrelser, og de fleste af dets Medlemmer have selv Sæde i saadanne, men denne Tillid kan man kun ubetinget have, hvor der er Tale om Gjennemførelsen af virkelige Retfærdighedslove, hvor der er Tale om Noget, om hvilket Enhver har en Lov i sin egen Bevidsthed. Hvor der derimod tales om rene Hensigtsmæssighedslove, vil der rimeligviis stille sig saamange Vansteligheeder, Betæneligheder og Tracasserier ibveien for Communalbestyrelserne, der ere udgaaede af den Befolking, for hvilken de nu selv skulle vedtage Bestemmelser, der lægge Vaand paa deres Medborgeres og deres egen Frihed, at det næsten vil være en Umulighed, i alt Fald en stor Besværlighed, for dem at faae gennemført en Lov, som netop den her omhandlede, der jo i og for

sig maa være upopulair. Udvalget kan kun bestrænge den foreslaaede Lov som en Hensigtsmæssighedslov, men det er derfor ogsaa overbeviist om, at man, hvis man anser det for hensigtsmæssigt, at der foretages Skridt imod den stadige Forøgelse af Hundene, maa vedtage en Lov af den Bestaaffenhed, at man virkelig kan være overbeviist om, at de vedtagne Bestemmelser ville kunne ramme Formaålet, og at man ikke maa overlade det til dem, som selv ere deelagtige i Usikkeren, at bestemme, hvorvidt de vedtagne Bestemmelser skulle faae Anvendelse i deres Kreds, hvorvidt de ville ramme sig selv og de Nærmestboende, af hvilke de jo maae være i høi Grad afhængige. Udvalget har altsaa troet, at man, naar man vil give en Lov om dette Forhold, maa give den saaledes, at man sikker sig, at den, naar den er traadt ud i Livet, faaer praktisk Betydning, og det er i saa Henseende i Overensstemmelse med de tidligere lignende Love her i Landet, ved hvilke man ikke har tvivlet paa, at man baade maatte fastsætte, at Loven skulde anvendes, og Størrelsen af den Afgift, der skulde svares, og Udvalget er ligeledes i saa Henseende i Overensstemmelse med de fleste andre Landes Lovgivning paa dette Omraade, og da navnlig med de af mig før nævnte Landes. Jeg kan godt være enig med den ærede Minister i, at Forholdet stiller sig forskjelligt imellem Kjøbstad og Land, og at man muligviis ved at fastsætte en Afgift af 1 Rd. for Landet vilde kunne ramme det samme Diemed og obtinere det Samme, som naar man fastsætter en Afgift af 2 Rd. i Kjøbstæderne; men Udvalget troer at have taget alt Hensyn dertil i dets § 1 ved at indrømme Communalbestyrelserne, at de kunne ned sætte Skatten for en enkelt Hund til Halvdelen. Denne Bestemmelse kan tages af ethvert Sogneforstanderstab, saaledes at den omfatter samtlige Hunde i Sognet, forsaavidt det maatte synes samme tilraadeligt. Man maa herved erindre, at der er Stæder paa Landet, som ikke henhøre under Kjøbstæderne, der med Hensyn til Bebyggelse komme Kjøbstæderne saa nær, at det maa ansees for nødvendigt, at Skatten for deres Vedkommende ansættes til 2 Rd.; jeg sigter herved til Handelspladser og Flækker, som f. Ex. Frederiksberg, der jo ikke henhører